

Augsburg, 31. Mai 1563

An Hieronymus Baumgartner

Germanisches Nationalmuseum Nürnberg, Archiv, Autographen.

S. P. D. Et fidele Ioachimi Regij nostri consilium, Praestantissime vir, Domine et patronē colende, et felicem temeritatem meam fuisse video, acceptis tuis humanissimis literis, et ea scriptis elegantia, vt mei penē me pudeat, qui in eo quod tibi πάρεργον, mihi ἔργον est, abs te vincar. Sed vt dignitate et aetate, ita etiam prudentia et eruditione libentissimē vincor à tanto viro: obseruantia quidem et amore ne vincar curandum mihi est, ac libenter eisdem curabo, si quid erit, in quo praestantiae tuae gratificari possim, idquē me debere cùm benevolentiae erga me tuae, tum meritis etiam, inficiari non possum neque volo. οὔτε γὰρ ἀμνήμων, οὔτε ἀχάριστος εὑρεθῆναι σπουδάζω. Sed illud doleo, non eam esse fortunam meam, vt benemeritis gratiam referre possim, contraquē gaudeo, prudentissimos quosque et optimos viros, quorum genere te sine vlla assentatione, qua te minimē delectari scio, facile principem numero, eos qui gratiam habeant, retulisse existimare. Quod superest, Praestantiae tuae me, vt hactenus, ita in posterum etiam commendatum esse cupio, tequē inclytae Reipublicae Norimbergensis et decus et columnen, quām rectissimē valere, et in annos Nestoreos viuere. Vale. Augustae Vindelicorum. Pridie Cal[endas] Iunij 1563.

Praestantiae tuae
Obseruantissimus
Hiero[nymus] Wolfius.

Penè oblitus eram, Praestantissime vir, de quo Ioachimus noster me admonuit, institui apud vos Bibliothecam: quae, vt conijcio, bonarum literarum studiosis potius, quam ijs qui superiorem dignitatis gradum tenent, inseruiat. I[uris] C[onsul]ti enim et opibus abundantes, facile parant quos volunt libros, et occupationibus distracti, frequentare Bibliothecas non solent. Talem igitur Bibliothecam, quae vtriusque linguae et philologiae amatoribus inseruiat: ego iam ab annis XXX collegi, in eaquē, dum valetudo fuit alacrior, omnes meas opes, omnes amores collocaui. Sed perpetuis lucubrationibus fatigatus, acie oculorum amissa, et afflita valetudine, cum parum longioris vitae spem habeam, τῶν κλιμακτήρων ἐγγιζόντων, consultum cupio pauperibus cognatis meis, quibus libri nulli vsui sunt futuri. Atque adeò me eo quoque nomine infelicem iudicarem, si dissiparetur, vt fieri solet, contraquē felicem (εἴ τις ἔστιν αἰσθησις τοῖς τετελευτήσσιν περὶ τῶν ἐνθάδε γιγνομένων vt noster ait Isocrates) si et in honorato loco reponeretur, et plurimis prodesset. Neque verò alibi eam esse malim, quam Norimbergae si fieri posset, in qua vrbe et diutissimē vixi, et libentissimē, perpetuoquē vixisse, nisi nefariae consceleratorum hominum artes obstitissent, aut fata etiam aliò me vocassent. Cuiusmodi libri sint, ex indice apparebit, quem, si qua spes emptionis facta mihi fuerit, describendum curabo, neque iniquum precium statuam, opinor, si 200 aureorum iacturam pro labore collectionis et vsufructu fecero. Quos enim libros, si semel eloquendum sit, 600 f. venditos cupio: eos, etsi paratissima copia esset colligendi, 800 f. reparare non possum. Sed impudens fortasse sum, qui et his nugis Praestantiae tuae negocium facessam. Itaque pro humanitate tua ignoscet, et per Ioachimum aliquando significare non grauaberis, quid sit expectandum. Iterum vale.